

Claudia Uclés Ordiz
3r ESO
Col·legi Immaculat Cor de Maria
València

LA VIDA DESPRÉS DEL CONFINAMENT

Bé, d'alguna manera hauré de començar, no? Doncs em presente, soc Mateo, tinc 17 anys i encara que sembla que soc un xiquet normal, no heu de jutjar un llibre per la seua portada.

La meua història no és com la d'un xiquet qualsevol, encara que sí que comença com la de qualsevol altre. Vaig nàixer completament sa i vaig créixer fins als 13 sense cap problema. Quan els vaig complir, tot va començar a empitjorar al meu voltant. Tot va començar a canviar i així va començar una nova vida. La meua nova vida.

Al principi d'aquesta història, a tots ens va sorprendre una pandèmia, que encara que tots pensàvem que això no anava a arribar fins a nosaltres, que no anava a afectar-nos en res i que érem "immunes" a qualsevol canvi que ocorreguera, no va ser així. Prompte, el govern va declarar estat d'alarma i un confinament total per a tots, el que va suposar pèrdues en molts negocis i fins al tancament de molts altres.

Això és el que vosaltres veieu, en la televisió, en les notícies o fins i tot en la ràdio, per als aficionats. Però no sols els negocis van sucumbir als problemes. També estàvem tots nosaltres, els xiquets i xiquetes de l'hospital, els joves de tots els hospitals del món. Obligats a estar separats de les nostres famílies encara més si cabia, per a haver d'estar quasi 24/7 aïllats de tot el món. Nosaltres patim les conseqüències d'açò, en el moment i després.

Ara sembla que tot torna a la normalitat, però no és del tot així. I escric aquest llibre perquè vull donar-nos a conèixer, a mi i als meus companys d'aventura, per dir-ho d'una forma amb la qual arribe a entendre-ho tothom.

Francament, mai vaig pensar que el meu somni de ser escriptor es faria realitat per contar una història tan trista com vertadera com aquesta, però sent que és necessari que el món ens conega, que tinguen testimoni de lluitadors com ells i de la seua gent acompanyant-los. Perquè quan una de les infermeres em va oferir participar en un concurs d'escriptura vaig veure la meua oportunitat. Nosaltres som xiquets amb leucèmia, així que bé, aquestes són les nostres històries:

MATEO - SIMPLEMENT JO

El principi ja us el sabeu. Em dic Mateo, tinc 17 anys i visc a València, amb els meus pares i la meua germana xicoteta Maria. Tot comença el 16 d'abril de 2018, em trobava malament i els meus pares espantats em van portar a l'hospital. Després de moltes hores allí i de moltes proves, recorde que van dir que jo hauria d'eixir de la consulta, però els meus pare es van negar a que no sabera tota la veritat. Després d'això, recorde que les seues paraules van ser "hem de donar-los una mala notícia, senyors García, em tem que el seu fill pateix leucèmia" i així de simple va començar una història de superació.

A partir d'ací vaig començar a conèixer gent meravellosa, com els metges i les infermeres que en el dia a dia ens acompanyaven a tot i vetlaven durant tot el temps per la nostra salut, he d'admetre que tots són uns professionals que no esperava trobar i que ens van acompanyar també durant el confinament.

Amb el temps tot això del COVID-19 va acabar i recuperàrem la nostra normalitat, però alguna cosa havia canviat, nosaltres ens vam fer més forts, més valents, més lluitadors...

Els xiquets de l'hospital havíem après a valorar fins a eixir de l'habilitació. Vam aprendre que res és per sempre, però que dure el que dure i per poc que siga, a tot li podem traure el costat positiu. Valorem fins a eixir al corredor per a veure una posta de sol junts des de la finestra i no sols a l'habitació, perquè ens vam adonar que la companyia de la gent que t'importa i t'acompanya dia a dia pot ser el més important. Després del confinament ens vam adonar d'aquestes coses positives que va tindre, els retrobaments amb abraçades, les postes de sol amb ells i aprendre a valorar millor les coses, i sobretot, aquestos moments importants. Després del confinament ens vam adonar que havíem crescut com a persones, que havíem madurat i que després de tot vam aprendre sobre allò realment important de la vida.

LUCAS - EL MEU ESCRIPTOR

No sé molt bé com començar això, però bo. El meu nom és Lucas, tinc 16 anys i visc a València, però soc de Bilbao i la meua història ací també comença amb un diagnòstic de leucèmia. Amb més dificultats de les que pareixia al principi.

Quan va començar la quarantena, als problemes de la leucèmia se li van afegir més complicacions, a més que ni la meua família ni jo estem a casa. Els meus pares es trobaven a una de les cases de la fundació Ronald McDonald i jo... a l'hospital.

Qualsevol trobaria aquesta situació com una completament negativa, com jo al principi, però gràcies a Mateo, la resta de nosaltres vam trobar una motivació per a seguir avant, en el meu cas, també va ser escriure. Escriure, com ara. Escriure per a trobar-me, escriure per a perdre'm, escriure per a ser jo mateix.

Quan va acabar el confinament ja havia escrit bastants coses, però quan ens vam poder juntar una altra vegada començarem a eixir de l'habitació junts i d'ací van eixir precioses històries, contes i simples reflexions, que per a altres no seran res, però que a nosaltres ens donaven la vida. Després del confinament ens vam adonar que tot podia millorar i que tot ho estava fent, després d'aqueixos mesos confinats ens vam adonar que a pesar de les nostres dificultats tot era possible, tot tenia un motiu pel qual ocórrer, que per difícil que parega al principi tot millora al final, i no és això el que importa? Que tots tinguem motivacions i aspiracions per a seguir avant i fer que la nostra vida siga cada dia una miqueta millor, per molt que siga com les ones de la mar que avancen i retrocedeixen fins a desaparèixer en l'horitzó, el bo i el mal, cap avant i cap endarrere, que al final és això el que importa. El negatiu en el positiu. I el positiu en el negatiu, encara que a vegades siga més difícil de trobar del que deuria, sempre podem continuar buscant.

LUCÍA - LA PRINCESA VALENTA

Lucía només té 7 anys, així que d'ella parlaré jo. Ella és la més xicoteta de nosaltres i va ingressar a l'hospital uns dies després d'acabar el confinament. Ella va haver d'aprendre a viure amb la malaltia amb tan sols 5 anys i la veritat és que, com li expliques a una xiqueta de 5 anys que ha de passar d'un confinament a casa a una cosa tan semblant però en un hospital? No m'imagino el dur que va haver de ser per als seus pares saber el diagnòstic de la seua filla.

Va arribar a l'hospital i prompte tots la coneixíem, tots sabíem qui era la xicoteta Lucía, "la princesa valenta" que deia ella. I la veritat és que no sé si ella haurà après alguna cosa d'aquesta situació i encara que estic segur que sí, jo sé la lliçó de vida que ens va donar a tots nosaltres:

Ens va demostrar que a pesar de tot, pots alçar-te amb un somriure tots els dies i que passe el que passe, no té perquè esborrar-se.

Gràcies a ella vam aprendre a ser feliços de veritat gaudint de cada dia com si fora l'últim per viure.

Vam aprendre que si caus, t'alces i que si no pots tu a soles, sempre pots tindre a algú al costat que t'ajuda a alçar-te.

Ens va ensenyar que si vivim entre pujades i baixades, podem veure-ho pel costat positiu i pensar que vivim en un parc, amb una pujada lenta i difícil que pot parèixer que és tardana en ocasions i amb una baixada ràpida i inesperada que pareix que arriba molt prompte.

La princesa valenta em va ensenyar a somriure de veritat i a tindre motius per a fer-ho.

DANIELA - UNA ESTRELLA QUE VOL BRILLAR

Daniela no volia parlar d'ella mateixa, així que ho faré jo també per ella.

Daniela té 15 anys i a causa de la leucèmia va haver de deixar de fer el que més li agrada. Ballar. Des de molt xicoteta va estar centrada en el ballet i el seu somni va ser poder ser primera ballarina d'alguna companyia important i sempre va pensar que seria possible, fins al diagnòstic de la malaltia. Durant un temps va continuar intentant ballar, però les forces cada vegada dequeien més i al final va haver de deixar-ho durant un temps.

Va entrar a l'hospital quan jo portava molt poc, però ella ho va passar especialment malament, va tindre una època bastant dura, així que quasi tot el nostre procés allí va anar pràcticament sencer junts. Ens hem vist en els nostres millors i els nostres pitjors moments i sempre hem estat junts.

Crec que el més important que ella ha après és a relaxar-se, que no és el mateix que no fer res, sinó a no pressionar-se al màxim amb tot, a ser menys perfeccionista i no tindre en compte si alguna cosa li ix malament, ja que hi ha situacions que són incontrolables i que no estan a l'abast de l'ésser humà per molt que ho intentes.

També, que amb perseverança tot és possible, darrere de cada intent hi ha un pas més cap a la victòria i ella això ho va veure, perquè després de moments tan durs i difícils com ho va ser això, ella va aconseguir brillar més que mai, brillar com es mereixia.

El feliç de les nostres històries és que després del confinament tot ens va anar millor i el per què seria una pregunta lògica. Després del confinament tots érem més forts i millors persones, però sobretot perquè tots nosaltres ens recuperem. Amb el temps, un darrere l'altre, vam anar deixant arrere una de les etapes més dures de la nostra vida, l'estància a l'hospital i la lluita contra la malaltia.

Cadascun de nosaltres vam haver d'aprendre a gestionar la situació pel seu compte, però amb el temps ens vam adonar que si estàvem junts, tot era més fàcil, semblava que hi havia una mica més de llum al final del túnel i que a poc a poc ens anàvem acostant més a ella, junts. Primer Daniela, seguida de "la princesa valenta", Lucas i finalment, jo em vaig recuperar.

Tots nosaltres superàrem amb èxit la malaltia i li van traure el costat positiu a una situació que no semblava tindre'l, així durant aquest temps vam aprendre moltes coses, vam caure? Sí, però el més important és que ens alçàrem després de cada caiguda, sense importar quantes vegades més passara.

Podria resumir la vida després del confinament com a superació, felicitat i canvi i si al final ho miro pel costat positiu, a tots ens va vindre bastant bé.

Lucas va poder escriure milers d'històries més.

Lucía va combatre en centenars de batalles, com una princesa valenta.

Daniela a la fi va poder brillar com l'estrella que mereixia ser.

I jo... continue sent simplement jo.